

26.5.2024 – Evangelia slávy požehnaného Boha

Čtení: 1. Timot. 1,1-20

Písně: 275 – Příklad Králi věčný; 303 – Moudrosti poklad z nebe;
693 – Radujte se bratři; 704 – Co činí Bůh vše dobré

Obnovu a znovuzrození potřebujeme každý – kdysi taky byly takové relace – spět k Bibli. Dopisy Timoteovi a také Titovi, to jsou pastýřské listy. Jsme Boží ovečky a Ježíš je pastýř – tak my fungujeme, a to potřebujeme ty dopisy. Nežijeme sami sobě – jedině vlk žije sám pro sebe ... Ovce potřebuje pastýře, a proto Bible nám ukazuje pravdivé vzorce, není to tak, že bychom potřebovali někoho, kdo nás bude pohánět, nebo někde cpát ale Ježíš řekl, že je dobrý pastýř a jeho ovce jdou za ním, znají můj hlas a za tím hlasem jdou. A my toužíme po zdravé církvi a zdravý sbor takto má fungovat. Takže je pastýř – kdo to je PJ nebo nějakí lidé, farář, kazatel. Obojí. Ježíš odešel do své slávy a pořád zůstává pastýřem – arcipastýřem – velekněz – pečoval o lid. Ježíš odešel a řekl, že nenechá nás osirotěni, ale poslal ducha pravdy. Tak pověřil učedníky vedením lidu ... na začátku čteme o tom, že v prvním století bylo třeba varovat před falešným učením? Ano v 1. Tim, 5, tím a posledním tak dlouho jak budou na světě církve, zejména ty úřední zlidštěné ... protože satan přišel proto aby sváděl, zabíjel a bude oklamával. Protože když někdo káže nebo usnází, tak nemůžeme bez víry přitakávat, ale musíme dobře a věrně znát Bibli svatou, Boží slovo abychom věděli, zda ve skutečnosti to tak je. „Jsme tedy posly Kristovými, Bůh vám domlouvá našimi ústy; na místě Kristově vás prosíme: dejte se smířit s Bohem!“ (2.Kor. 5,20) dnes již Kristus není s námi fyzicky ale povolal si lidi, kteří jeho církev mají vést. Jsou za to odpovědní, ponесou za to důsledky. Větší zodpovědnost a také větší trest, bude-li tam něco špatně. Mžili tak to bude sama mlha a ne obraz ...

1.Timot 1,1 - 1Pavel, apoštol Krista Ježíše podle příkazu Boha, našeho Zachránce, a Krista Ježíše, naší naděje,

Když jsme psali kdysi dopisy – dnes asi už málo – někdo hledal, jak začít – „Na prvním místě mého dopisu ... na to nikdo nereagoval – bez významu. Když se tak psalo tak něco takového, co se vypouští – banalita. Z Bibli ale to je jinak, to není to samo. I když někdy začínají podobně – Milost našeho PJK se všemi vámi ... má to ohromný význam, ale pro mnohé opakování, už se na to tak nesoustředíme... když čteme tento dopis tak naše oči někdy jako by klouzaly po tom dopise, i tady u tohoto kázání několikrát jsem přečetl tuto kapitolu. Pavel, to že víme, kdo to je to vůbec mu neubírá, že je apoštol národu, speciální Boží služebník, je to pro nás důležitý člověk. Nyní nás Čechu, Evropanů, protože on přinesl evangelium

do Evropy. Apoštol, poslány přes JK z rozkazu Božího ... cože z rozkazu? Boha? Cítíte tam tu tíhu slova rozkaz. Kdybychom nyní otevřeli první stránku Bible Gene. 1 – Na začátku rozkázal Bůh – a byla Země i Nebe – ano nebo ne. Jistě že ne – Bůh řekl. Vyslovil slovo a stalo se, protože takový je Bůh. B může říci jednou a potichu a věci se uskutečňují. Ať jsou stromy – krásné zelené, ovocné – nejlépe granátová jablíčka ale z nějakého důvodu nechtějí růst na Moravě. Ale to, co je u nás – všeho druhů. Ať jsou zvířata – a stalo se. Bůh řekl a stalo se. Z Božího rozkazu – najednou cítíme, že jdeme do něčeho velikého. Stvořil celý vesmír a nikdy neměl potřebu, aby něco rozkázal nebo aby tam byl vykřičník. PJK přišel k nemocnému a řekl buď uzdraven a byl uzdraven. Ale Pavel je apoštolem z rozkazu Boha – to znamená, že když jde o církev – to je něco důležité, něco, co má veliký význam, ten život apoštola, to povolání je pro církev něčím důležitým a velikým. Je to tak důležité pro B církev sbory – je to válka na život i smrt. Vnímáme to i dnes v 21 století – myslím, že vůbec ne. Většinou život v církvích se odehrává jako takovou selanku, jak budu mít zájem, když budu mít náladu to i něco udělám, a když ne tak ne. Kdo nám to tak nějak uzpůsobil – myslím že ten kdo přišel krást a zabíjet. Tak jak kdysi bylo řečeno v různých světadílech nestarej se, buď šťasten ... ale co to je to štěstí ... Nemáme si žít v takové klidečku ... to neznámá, že máme žít ve stresu, že již pokojně neusneme, nebo, že nesmíme na nějaký výlet. ... máme žít v společenství, kde je nám dobře, jsme ovce pastvin Jeho ale máme mít na paměti, že tam venku je neustalá válka. Jde o lidský život – tvůj a můj, nejenom o lidi ještě nezachráněných. Ale i o život lidí zachráněných. To, že apod. je z rozkazu Božího, není závažím ale něčím důležitým, a to místo kde jsme je bezpečné, štěstí, požehnání. Ale do tohoto místa chce vtrhnout nepřítel. Když se nedá válečným způsobem vtrhnout, tak se používá – trojský kůň. Náš nepřítel lidské duše vejde do církve i tímto způsobem, jediné že budeme bdělí. Píše to do svého syna – duchovního, Pavel hovoří o různých synech a myšlenka v tom ukryta je, že jsme každý z nás mít své duchovní děti. Obracíme se, jdeme za Ježíšem, a nejdeme za Hospodinem jenom proto, abychom byli 52krát být na bohoslužbách. To že přicházíme do tohoto společenství, zejména když se znovuzrodíme, tak vyhledáváme společenství – být spolu ... to je tak jak v manželství. Jsou spolu ráno nebo i odpoledne, když jsou unavení. Skutečna církev PJK vždy byla pospolu, ta kanonie církve byla velice důležitá. Na čtyřech sloupech – učení apoštolů, hned za tím společenství, lámali chléb a modlitba. Na těchto základech může stát a stojí.

Pavel má děti – uvěříme, rozvíjíme se, rosteme – víme, že novorozenci nemají děti – ale my máme růst v plnosti Krista. Pavel on byl duchovní dospělý – i my tady již také – tak je čas pomyslet na duchovní děti

– v této obci žije přes 2 tisíc. lidí ... O tom je třeba myslet – to nepadne z nebe jenom déšť, ale duchovní děti jsou ovocem ...

Prosme o to v modlitbě – Pane, o koho se mám zajímat, komu přinést tvé slovo ...

3 verš – když jsem se vydával do Makedonie – to je Evropa. Pavlovi jde o množství dětí spasených v Evropě. „Když jsem odcházel do Makedonie, žádal jsem tě, abys dále zůstal v Efezu a nikomu nedovolil učit odchylným naukám“ – To je velice zajímavé. 1. století – začátek církve – a už tam jsou jiná učení – svody. Svody mají své kořeny v pekle – ďábel přišel, aby zabíjel a kradl. Skusem odhadnout kdy toho zanechá – nikdy. Až když ho PJK sám uzamkne – sváže, tenkrát přijde 1000let takového oddechu. Z vlastní vůle nikdy neustoupí, nepřestane, nepůjde spát, neodepře si to. Pozor sbore svede i vybrané – Ježíš řekl: „Neboť vyvstanou lži mesiášové a lžiproroci a budou předvádět veliká znamení a zázraky, že by svedli i vyvolené, kdyby to bylo možné.“ (Mat 24,24) Ďábel se stara aby všichni odešli nebo se stali aspoň vlažní. A daří se mu to – v Laudykei, a potom kdekoliv jinde. A tady v Efezu a bylo-li jakéhokoli druhu – aby nás odvedlo od Hospodina. 4 - 'a nezabývali se **bájemi a nekonečnými rodokmeny**, které vedou spíše k hloubání než k Boží správě, která spočívá na víře. Rodokmeny asi to není tak žhavé. Bájemi – nazval bych to mlžením. Zabývat se vším možným ale ne podstatou ... Máme žít tak, že to, co děláme, aby přinášelo duchovní děti, zda bude o ně postaráno, když tam Pavel bude nebo nebude, protože jeho záběr je o mnohem větší... Jděte na celý svět a on se toho chytil ale my to máme dělat také ... máme se zajímat o to kde již jsou sbory, aby se nevěnovaly něčemu, co nic nepřináší, aby hlásal plné evangelium PJK – aby měl odvahu a připravené lidi, aby moli čelit všem kteří svádějí církve PJK. T jsou i takové, kteří se na to školí anebo dokonce vyučují ...manipulují se slovy. Satan našeptává – nemusíš být ta horlivý(fanatik) křesťan – Jaký byl Pavel – raději by rezignoval ze spaní než z hlásání evangelia. Pro něho neměl význam, jestli bude kamenován nebo bičován, zda bude najezený nebo hladový, bude-li bohatý to mu také nevadilo. Někdy neuneseme bohatství a začne nás to vtahovat ... je psáno, že to ve neslouží Boží správě – záchraně, která je z víry. - které vedou spíše k jalovému hloubání než k účasti víry na Božím záměru. A Božím záměrem je – On musí růst a já pak menšit se. Známe – spojené nádoby ve škole – kolik mne ubude tolik On poroste. Jestli jsem měl sklon k hádkám – musím toho zanechat ... vyšší od sebe jedni druhé. Jan Křtitel největší z proroků to řekl. Víra je ze slyšení a slyšení ze zvěstování – proto neodcházíme z této základny – dnešní církve odcházení z tohoto základu. Všechno jiné ale ne svědectví – kdo jste byli na svatodušní pondělí v Ratiboři tam jsme se dělili svědectvími. Jestliže

žiješ – tak mluv, a jestli nemluvíš – tak nežiješ. Nejde o to abychom mluvila pokaždé ale ty věci důležité – ony ukazují lidem, že Ježíš Kristus je ten sám včera i dnes a na věky. Ježíš nás vede k tomu, že náš život je proměněn – od slávy ke slávě.

Nejdůležitější verš celé té kapitoly je 11 v – podle evangelia slávy požehnaného Boha, které mi bylo svěřeno. Neřekl jsem zpěvu – někdy si to pleteme. Dobré je zpívat Hospodinu ale sláva(chvála) to je ten náš proměněný život. Ten, kdo kradl – už neukradne, kdo proklínal už neproklíná, kdo byl zlostný – stává se milosrdným Samařanem – to je sláva pro Hospodina. Ano zpěv i modlitba taky jsou slávou pro Hospodina. Ale jestli je napsáno – evangelia slávy požehnaného Boha – to je mnohem více, než se nám bude zdát i po tomto kázání. Církev – sbor to je – evangelia slávy požehnaného Boha. Je to to, co PJK, když byl tady na zemi skrze svoji smrt a zmrtvýchvstání povolal k životu – tak církev je jedinou věcí pro kterou On ještě jednou přijde na tento svět. Nemá jiný důvod proč by tady přišel, přijde pro to, co je Jeho. Přijde pro svou církev – protože je plný slávy, bezchybný, bez hříchu ... církev, která bude čistá, svatá, neposkvrněna. Takovou církev Ježíš chce mít. Uvádějme to do života ... Cílem našeho vyučování je láska z čistého srdce, z dobrého svědomí a z upřímné víry. Amen

Ze slibu našich a synodálů:

Nejen řády ale zejména svědomitě dbát svědectví Písma svatého, aby tak církev ve všem rostla v toho, kterýž jest hlava, totiž v Krista.

Š. Marosz